

Chuyện Mèo Chuột

Trần Ngân Tiêu

<http://members.tripod.com/~doanket/truyen/meotieu.html>

Cả nhà đang quây quần ăn uống và nói chuyện Tết, thì Yến hỏi tôi:

- Năm nay Tết con gì vậy anh.

Tôi ngó lên tờ lịch Việt Nam ngẫm nghĩ một vài giây rồi trả lời:

- Tết năm nay là năm con mèo, không biết Tân Mẹo hay Kỷ Mẹo gì đó.

Mấy đứa con bỗng phì cười một lượt:

- Bỏ thích mèo phải không bố?

Tôi trừng mắt ngó chúng như ra hiệu đừng nhắc tới chữ "mèo" nữa vì đó là điều cấm kỵ trong nhà này. Yến biết bị lũ con chọc quê nên nghiêm nghị:

- Tụi bay chọc quê tao là tao cho bố con mày nhịn chứ đừng nói gì ăn tết nghe chưa? Mấy đứa con lặng yên nhưng chúng tùm tùm cười liếc nhau khiến tôi lại phải lườm chúng một lần nữa.

Chuyện thật ra chẳng có gì, cũng tại năm rồi trong bữa tiệc tất niên có mời một số bạn bè đến nhậu có thằng bạn tên Ân nó làm khổ tôi. Ân có cái tật khi ráp lại với nhau thì hay mang chuyện dĩ vãng vàng son ra kể đôi khi còn thêm mắm thêm muối cho đậm đà tha thiết. Nếu chỉ khoe khoang dĩ vãng của hân không thôi thì chẳng sao, nhưng đôi khi chuyện có dây dưa tới mình thì thật là phiền toái. Chuyện hân kể quanh đi quẩn lại cũng vẫn là chuyện hồi còn trong quân ngũ, chuyện đi với mấy em "ca ve" hay là chuyện mèo chuột với mấy em gái đồng quê tỉnh lẻ. Mỗi lần hân kể mà kèm thêm câu "Có thằng này biết này, nó cũng một cây chứ chẳng vừa đâu" là tôi nhậu hết ngon. Mấy lần đầu tôi cố gắng lái đề tài qua chuyện khác nhưng không thành công bao nhiêu. Chẳng lẽ lại nói thật với nó rằng "khi đến nhậu với tao đừng bao giờ nói chuyện mèo chuột khổ tao lắm" thì sợ nó biết tẩy mình nó còn bắt địa thêm nữa.

Năm rồi hân bỏ một hồi rồi buột miệng hỏi tôi:

- Ê mày! Hồi đóng quân ở quận KH mày vợ đượccon mèo bán cà phê gần bến xe trông cũng ngon lành phải không mày? Không đợi tôi trả lời Ân quay qua mọi người kể tiếp:

- Thằng này coi vậy mà đào hoa; mấy thằng khác tán hết nước miếng không được mà nó lù đù lù đù mà em lại chịu đèn thế mới lạ. Chả mất công tán tỉnh gì cả mà lại được com no bò cưỡi, cà phê chùa phở chùa đánh dài dài. Có con nhỏ sạch nước căn nhất nhất vùng để anh em rửa mắt mà nó chớp mắt thế mới ức chứ.

Nó quay qua tôi hỏi tiếp:

- Mày có biết con mèo của mày hiện giờ ở phương nào không?

Tôi nổi nóng chửi thề:

- Tiên sư mày! Ông mèo nó hồi nào mà mày hỏi ông? Cả cái quận khi ho đó chỉ có một quán cà phê không ra uống ở đó thì uống ở đâu? Mày thấy ông cười nó hỏi nào mà mày cứ phịa ra?

Thấy tôi có vẻ gay gắt Ân ngó xúng một giây rồi liếc qua Yến hân phá lên cười hô hô:

- Thôi mà cha! Chuyện lính tráng có gì mà giấu diếm...

Thế là tối đó tôi bị Yến thăm vấn điều tra về tội mèo chuột. Mặc dù không thụ huấn ở một trường chuyện nghiệp nào ra mà nằng áp dụng đúng sách vở theo cái kiểu "không có đánh cho có, có đánh cho chùa" để truy lùng ba đời bảy kiếp, quá khứ đến tương lai chuyện tình ái lãng nhãng của tôi. Nhưng tôi nhất định kiên gan chịu đựng không cung khai. Hành chán nằng dục:

- Hồi mê con đó đã biết em chưa?

Tôi cố cãi:

- Anh mê nó hồi nào mà mê. Gái nhà quê mùi dầu dừa không chịu gì nổi mà mê.

Mà của đáng tội, em bán cà phê đó quả thật coi cũng rất được, da trắng như trứng gà bóc, nhìn chỉ muốn cắn vào má một cái. Em đầy đà da thịt căng cứng ôm trong tay thì đã lắm, nhưng dẫn em bát phở Sài Gòn thì xin chịu. Em chịu tôi vì tôi là một đơn vị trưởng đơn vị tác chiến ở đó, em muốn dựa hơi để bảo vệ cái quán của em khỏi bị mấy thằng lính "không số quân" đến ăn bữa phá phách. Tôi biết vậy nhưng được nựng em phút nào khoái phút này thì tội gì mà bỏ qua cho phí phạm, miễn là tâm hồn lúc nào cũng trung thành với em gái hậu phương nơi thành phố thì chắc cũng chẳng có tội gì.

Khốn nỗi cái thằng Ân lâu lâu lại xì ra một chuyện. Mà chuyện người ta bay bướm từ hồi hai đứa chưa cưới nhau hay chưa quen nhau mà cũng đòi điều tra thì mới là quá quắt. Nhân thăm vấn chuyện em bán cả phê Yến còn moi lại trong trí nhớ những chuyện xa chuyện gần để mang ra lượng giá dữ kiện cho nặng thêm tội tình mới là quái ác. Chẳng hạn nàng bảo:

- Cái con mẹ Mỹ tóc vàng hôm nọ anh gặp hai đứa mừng tíu tít đó anh quen ở đâu vậy.

Tôi giật thót người! Nó thăm vấn qua đề tài mới thì không biết đến bao lâu mới xong. Tôi gắt:

- Anh quen hồi nào. Nó làm cùng sở năm bảy năm về trước chứ quen hồi nào. Người Mỹ thì họ tự nhiên vậy chứ có gì mà mừng.

- Làm cùng sở mà ôm "hug" nhau cứng ngắc không muốn rời. Chắc anh có mèo chuột tăng tị với con đó thì mới thân mật như vậy chứ? Khi thiệt.

Vừa thăm vấn lại vừa nhét câu thú tội vào "mồm" mình thì những chàng điều tra viên ANQĐ của ta ngày xưa cũng cũng chào thua. Chưa xong chuyện này thì qua chuyện khác. Nào là "bữa trước đi chợ gặp con mẹ Hằng hai đứa nháy nhau cái gì phải không?" hay tại sao khi gặp con mẹ Ngọc là lại toét mồm ra cười v.v. Một bên dùng mọi thủ thuật đề khai thác cho ra tội để hành, một bên kiên trì chịu đựng riết rồi cùng mệt và ngưng chiến. Tuy rằng mất mẹ nó một buổi tối "tìm về cội mộng" nhưng thoát được cảnh khảo tra cũng là mừng rồi. Thiệt thời một tí cũng chẳng sao. Tối nay không vui thì tối mai vui.

Tưởng ngưng chiến rồi thì thôi, nào ngờ nàng giở trò chiến tranh lạnh và bữa sau chỉ "nằm kên" ra đó đêch nấu nướng gì cả. Thấy kên cũng chả ăn thua gì nàng bèn kêu mấy đứa con đến nhờ sọ để mở "tòa án nhân dân" để "đầu tố". Nàng hậm hực nói với mấy đứa con:

- Bố mày chứng nào tật nấy, chỉ thích mèo chuột thôi các con biết không. Má buồn lắm.

Mấy đứa con chưa quá tuổi trăng 16, chỉ hiểu tiếng Việt có hơn một nửa nghĩa, nên đứa con gái hỏi trông:

- Bố thích mèo?

Thằng con thứ xỏ toét bằng tiếng Anh:

- So what?

Thằng con lớn xỏ nửa Việt nửa Ăng Lê:

- Bố thích mèo hả? Get him one.

Yến nổi xung:

- "Get get" cái thằng bố mày chứ "get". Đúng là cha nào con nấy.

Đứa con gái ngán ngạo:

- Thường thì đàn ông thích chó hơn là mèo. Nhưng bố lại thích mèo lạ nhỉ. Má có thích mèo không má?

Yến lại nổi xung:

- Tao không thích mèo. Bố mày cũng không thích mèo. Bố mày chỉ thích chuyện mèo chuột mà thôi mày hiểu không?

Đứa con gái vẫn lơ lửng tàng mây:

- Thì bố thích mèo nhưng má không cho mang mèo về nhà thì thôi chứ có gì mà má giận?

Yến chợt hiểu tình hình:

- Tao nói mèo đây không phải là con "cat" mà là thằng bố mày lẳng nhăng với người đàn bà khác. Hiểu chưa đồ ngu!

Hai thằng con trai ngẫm nghĩ một vài giây rồi cười toáng lên:

- Ô! Bố thích mèo, bố like cat ha! ha! hi! hi!... "He likes cat means he has girl friend....".

Cười xong chúng quay qua tôi hỏi:

- Bố có "girl friend"? Bố có "affair"?

Đứa con gái có vẻ nóng lòng hỏi mẹ nó dồn dập:

- Có phải không má? Hồi nào vậy? Mà làm sao má biết?

Yến coi bộ khó giải thích liền đáp:

- Không phải bây giờ, hồi xưa lận, hồi chưa lấy má đó.

Mấy đứa con xiu như trái bóng bị lúng vì câu chuyện coi bộ không còn ngạc nhiên hứng thú nữa. Đứa con gái buột miệng bằng tiếng Anh:

- "My god"! Từ hồi chưa lấy má thì việc gì mà má giận.

Yến giải thích:

- Nhưng bố mày giấu không nói thật với tao, nên tao giận, tao không tha. Hồi đó giấu được thì giờ giấu được.

Thằng con lớn tò mò:

- Thế trước khi lấy bố má có mèo không? Má có nói cho bố biết không?

Yến đáp ngon ơ:

- Tao có hay không cũng không sao, nhưng bố mày có phải nói cho tao biết ...

Đứa con gái dùng cả hai thứ tiếng để nói lên ý nghĩ của nó:

- Ở đây ai chả có "boy friend girl friend" trước khi cưới nhau. "What is the big deal about it".

Coi bộ mấy đứa con này không phải là cái đám "bần cố nông" dễ xách động nên Yến nổi xung thiên với chúng:

- Con cái nhà nào có "girl friend" hay "boy friend" thì được chứ nhà này thì không được chúng mày hiểu chưa? Đừng có mà học cái thói đó mà mang về nhà này thì tao tổng cổ ra khỏi nhà biết không?

Mấy đứa con tiu ngưu chẳng hiểu chúng đã nói điều gì xúc phạm mà bị chửi như vậy nên kiếm có "xút biên" để tránh hòn đạn mũi tên. Hai thằng con trai về tới phòng riêng nói với nhau như đồng ca: "He likes cat" tức là bố thích mèo, bố thích mèo ha! ha!.. và cứ thế chúng cười lên hô hô... Và cũng từ đó chúng nói háy chẳng hiểu để chọc tôi hay chọc mẹ chúng mà chỉ thấy lâu lâu chúng hỏi băng quơ: "Anybody like cat?" Xong chúng cười ha ha...

Đang thả hồn theo mây bay gió cuốn và chẳng hiểu tôi có tủm tủm cười một mình hay không khiến Yến lưu ý hỏi làm tôi giật mình:

- Bố mày làm gì mà thừ người ra như vậy, không chịu ăn đi? Chắc nhớ mấy con mèo ngày xưa nên khoái chí cười một mình phải không?

Tôi lúng túng chưa kịp trả lời thì mấy đứa con đã cười tóang lên và một thằng nói: "He still like cat?" và chúng cười to thoải mái hơn. May quá vừa lúc đó chuông điện thoại reo, Yến cầm ống nghe rồi đưa cho tôi:

- Ông Ân, bạn quý của anh.

Đứa con gái đã nói tiếng Việt không thông mà cũng còn đĩa vô để hại bố:

- Bác Ân cũng thích mèo phải không má?

Tôi lờ mờ nó và nói chuyện với Ân. Hắn hỏi tôi: Sao tết năm nay có hội họp anh em nhậu nhẹt gì không? Để hắn lại nói chuyện cho vui. Tôi hét vào ông điện thoại:

- Năm nay tao cho mày nhịn. Thằng nỡm, ăn cơm tao mà hại tui.